

44. Fra Løjtnant P. Chr. N. Sjørgensen af Frederiksberg om Pension eller Understøttelse. (Indbragt den 12te December 1892 af Folketingsmanden for Præsto Amts 6te Valgkreds, Bøjsen.)

Andrageren oplyser, at han er 63 Aar gammel, har et svækket Syn, er ofte plaget med Gigt, hidrørende fra i Kampen modtagne Saar, og har en svagelig Hustru. De have 6 Børn i en Alder fra 20 til 5½ Aar, af hvilke kun den ældste er i Stand til at yde 33 Kr. maanedlig for Opholdet hos Forældrene. Hans Indtægter ved Oversættelser og Undervisning i fremmede Sprog have i de sidste 2 Aar kun opgav en sikker Stilling i den hollandsk-ostindiske Hær, hvor han blev dekoreret for sit Forhold paa Valpladsen, i Tillid til sit Fædrelands Tænmelighed, hvis han kom til at trænge til dets Hjælp. I Alsaffæren modtog han et Par Saar og blev indstillet til Tapperhedsmedaillen. Efter Krigen har han ernæret sig og Familie som Realskolebestyrer i Kjøbenhavn, hvilken Virksomhed han imidlertid har maattet opgive paa Grund af Konkurrencen med de store Skoler. Da han ingen Formue har, andrager han om, at Rigsdagen vil hjælpe ham til at erholde en Pension eller Understøttelse.

Da Sagen afgøres ved Finanslovens Behandling, gør Udvalget ingen Indstilling.

45. Fra Samfundet, som antager sig vansføre og lemlæstede, om Hjælp til Opførelsen af en Bygning til en fylbig Opfyldelse af dets Formaal. (Indbragt den 12te December 1892 af Folketingsmanden for Præsto Amts 6te Valgkreds, Bøjsen).

I Andragendet fremhæves, hvorledes Samfundet, stiftet 1872, har bestemt Bejlen for sin Virksomhed ved Oprettelsen af en offentlig Klinik, hvor der ydes vansføre fri Lægebehandling for deres særlige Affektion, og hvor de efter Lægeordination uden Vederlag forsynes med passende Bandager, Krynker og Stinner samt med Fodtøi for vanstabte Fødder, og ved at tilstræbe Oprettelsen af en Haandgerningsstole for at sætte dertil egnede vansføre i Stand til i saa stort Omfang som muligt selv at bidrage til deres Livsunderhold. Foreningen, der oprindelig var uden Forbillede, har maattet udvikle sig gradvis, støttet til de af den selv indhøstede Erfaringer. Oprindelig antog den sig kun Børn, og i de første 9 Aar ophørte Hjælpen, naar den paagældende havde naaet 18 Aars Alderen. Efter 1880 har man, opfordret af Regering og Rigsdag, udvidet sin Virksomhed til alle Aldere, da der af Statskassen ydedes Foreningen et stedse voksende Tilskud. Samfundet er efterhaanden blevet en stor, i hele Landet velkendt Institution og tillige et Forbillede for flere lignende Institutioner i andre Lande, og det har vist sig her som andetsteds, at der i den specielle Omsorg for vansføre ligger en betydningsfuld social-human Opgave. I de forløbne 19 Aar er der under Samfundets Forsorg blevet behandlet 3,468 Individuer for forskellige Læsioner, Sygdomme eller Deformiteter, der kunne betegnes som legemlige Lidelser, der kræve ydre mekaniske Hjælpeidler, for at helbredes eller lindres. Ethvert her i Landet hjemmehørende Individ, som ikke formaar ved egen eller Forsørgerens Hjælp at afholde Udgiften til Anskaffelsen og Vedligeholdelsen af de Hjælpeidler, som Deformiteten nødvendiggør, eller som ikke ad anden Vej kan oplæres til Selverhverv, antages af Samfundet. Velhavende og saadanne, som modtage Fattighedsunderstøttelse, antages ikke. Haandgerningsstolen, navnlig for enhaandede og lamme, der fra Begyndelsen med Hensyn til sin almindelige Opgave stod over for noget nyt, intetsteds forsøgt, har haft mange Vanskeligheder at overvinde, men har oplært 233 Individuer (129 Kvinder og Pigebørn, 104 Mandfolk og Dreng), af hvilke 117 vare paralytiske, 49 enhaandede og 67 paa anden Maade vanstabte. Kvinderne undervises i Strikning, Hælling, Linnedsyning, Stræbberhøning, Lapping, Stopning, Vævning, Brodering og Billedstærning, Mændene i Børstenbinderi, Kurvemageri, Snebferi, Billedstærning og Skomageri. Med Skolen er der forbundet Arbejdsstuer, hvor nogle af de oplærte beskæftiges og have Severancen til flere af Byens store Etablissementer og til private. De ere et meget væsent-